

Luk.10:23-37, 13:e sönd.eft.tref. 1:a årg 150830

Vad ska jag göra för att få evigt liv. Det är ingen liten fråga mannen ställer till Jesus, vad ska jag göra för att få evigt liv? Jag hoppas att den var ärligt ställd, för den är inte helt lätt, men den är spännande.

Ja, man kan undra varför han egentligen sökte upp Jesus. Det står att han inte var ärlig utan att han ville snärja honom. För att se om han liksom svarade rätt. Kanske var det så...

Men låt oss istället pröva tanken, att den så laglärde mannen hade börjat tvivla på sina djupa kunskaper om lag och tro. Som om liksom alla hans bud ändå inte förde honom mot det liv han längtade efter. Att han hade kommit till en punkt då all den kunskap han hade, inte längre liksom hade med själva livet att göra.

Och själv tycker jag att det ibland kan vara så svårt, både att leva och att tro. Så jag vill gärna tro att även den som är from, ändå skulle våga sig på en ärlig fråga, ett uns av blottande av sin egen osäkerhet. Att vilja sig på en fråga, om det som ändå är så osäkert.

Och var finns du i det här? Var finns jag? Var finns vi som gudstjänstfirande församling?... Vad ska jag göra för att vinna evigt liv? Vad ska vi göra för att vinna evigt liv?

Och jag tänker åter igen på sagan, när Nasse och Nalle Puh är ute och går. De passerar Ugglas hus. Och Nasse säger tänk vad mycket Ugglan vet. Nalle Puh är tyst ett tag också säger han. Det nog därför han förstår så lite...

Ja, kanske var det så att också mannen kunde så mycket, men egentligen förstod så lite. Kanske inte helt svårt att känna igen sig
Att den så laglärde, nu började längtade efter någonting annat. Var hittar jag en slags kvalité i tillvaron? Hur hittar jag ett annat fokus, än att försöka att leva efter de över 600 budorden som fanns i lagen?

Hörde ni? Över 600 budord, nej det ställde inte lite krav på den som ville leva rättfärdigt.

Så, hur ska jag göra för att ge mitt liv ett innehåll, eller som det står, hur ska jag göra för att få evigt liv?

Det finns en kvalité i livet, i tillvaron som är beroende av hur vi lever, hur vi skapar och upprätthåller våra relationer. Och jag tror inte att vare sig frågan eller svaret bara handlade om livet efter detta. Det handlade inte om hur vi ska göra för att få tillgång till ett liv efter döden. Utan evigt liv tänker jag här, snarare handlar om en kvalité i den här tillvaron. Och det är ju något som börjar redan här och nu.

Och Jesus frågar honom ungefär, vad står det att du ska göra? Han hänvisar till

mannens egen kunskap. Och han kan det som ett rinnande vatten. Han svarade: *"Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv."*

Orden kallas ofta för det dubbla kärleksbudet och är hämtade från 5:e och 3:e moseboken. Orden är centrala, och i de övriga evangelierna ger Jesus det som svar på vilket som är det viktigaste av alla buden.

"Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv..." Gör så, så får du leva svarar Jesus. Gör så, så får du leva...

Det handlar om en slags etik, om att tänka på ett sätt som gör att man också handlar rätt. Eller snarare tänker jag, handlar det om en om en slags grundinställning som leder till en etik. Jag hoppas att jag kan förklara vad jag menar.

Det handlar alltså om att älska Gud. Inte bara med mitt förstånd, för då blir det väll bara vad man skulle kalla platonisk kärlek, nått som egentligen bara stannar på idéstadiet. Man måste också, står det, göra det med hela sitt hjärta, med hela sin själ och med hela sin kraft. Alltså mina vänner, med hela sig. Att älska Gud med hela sig själv...

Sen handlar det, kanske man kan invända, vilken bild man har av Gud. Att älska den som man straffar? Nej det kan inte vara så lätt, då handlar det nog snarare om fruktan.

Att älska den som man tror förbjuder, sätter gränser och inskränker det som är jag, nej det är inte heller så lätt. Då handlar det väll snarare om lydnad, än om kärlek. Men om man tror att Gud till sitt väsen är kärlek. Och om man tror att Gud i sin kärlek har skapat den här världen, det som finns på den, inklusive människor som dig och mig.

Nej skapelsen är inte perfekt, det är inte det jag säger, långt därifrån, bitvis är det riktigt uschligt ställt.

Men om man litar på Gud, om man tror att han fortfarande finns i, upprätthåller och genomsyrar sin skapelse. Då tror jag också, -Att försöka älska Gud med hela sig själv. Det handlar också om att försöka älska livet med hela sig själv. Att försöka älska livet med hela sig själv... för mig är det som om det är en enhet. Gud- och det liv som finns.

Livet som är givet till oss. Skapelsen, naturen, materien och människorna runtomkring oss. Ja, livet som är anförtrott åt oss. Det är vår värld, men det är också Guds värld, och därför kan vi älska den. Trots allt det som är, trots allt det

som inte är... vi älskar ju inte varandra för att vi ser varandra som felfria och kompletta. Vi älskar ju varandra bara för att... vi just älskar varandra...

Nej att älska livet, det handlar inte om att tycka att allt är frid och fröjd. Men kanske om att ana att livet innerst inne är någonting gott. Att känna att man själv är en del av det, en ganska viktig del. Och kanske framför allt, att man inte är rädd för det. Är vi rädda för livet, då påminner vi snarare om prästen och leviten, de som bara såg åt sidan och hoppades att det skulle komma någon annan och göra det dom själva borde ha gjort. Kanske hade dom bara bråttom till ett viktigt möte i Jeriko. Präster och pastorer har ibland det.

De älskade kanske Gud, i alla fall med sitt förstånd. Men vart tog hjärtat, själen och kraften vägen? Det handlar om en slags tillit, en tillit till livet. Och den kan komma, för att vi har en tillit till skaparen

Jag säger inte att det är lätt. Och kanske är det lättare att säga att man älskar Gud, än att man älskar livet. Men jag tror att det oavhängigt hör ihop. Jag tror att det handlar om vilka vi vill vara, vilka Gud vill att vi ska vara. Evangeliet handlar om räddning för människan, men också för världen. Det handlar om andlighet, men också om kött och blod. Det handlar om tillvaron med hela dess trasighet. Att ändå älska livet.

Nej, jag säger inte att det är lätt. Jag säger absolut inte att jag gör det, livet skrämmer ofta mig också, men jag försöker jobba på det.

Men kanske är det ur kärleken till livet som de stora människorna föds. När jag tänker på mina förebilder, de människor som betytt mycket för mig. Då är det inte svårt att hitta det gemensamma, de verkade älska att leva. Inte för att det alltid var enkelt, men de verkade älska själva livet. Och det var också något de också kunde ge vidare. Ur kärlek föds kärlek, är det inte så. Ur kärlek föds kärlek...

Och jag tänker mig att det är ur samma inställning, ur samma tillit, som den barmhärtige samariern föds.

Vi vet egentligen ingenting om honom. Men kanske, eller troligen, var han inte så himla olik vare sig dig eller mig. Vi är egentligen ganska lika vi människor...

Men nånting gjorde, att han vågade handla, att han gjorde det som gudsmännen inte gjorde. Nånting gjorde honom inte rädd! Nej, just det, -nånting gjorde honom inte rädd!

Och jag tänker mig att det hör ihop.

"Du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd, ... och din nästa som dig själv."

Och från det oväntade hållet, kanske från livets botten, vår egen botten, hörs liksom ropet. Vi vill vara människor, vi vill leva som människor, vara mänskliga. Vi vill hitta

tillbaka till det som vi håller på att förlora. Tilliten till varandra. Du, jag, Gud, vi hör ihop.

Ur kärlek, föds kärlek.

Av att älska, kommer också det andra... att älska sin nästa som sig själv.

Många gånger, kanske för många, kommer vi att gå förbi. Det måste vi erkänna, och det får vi leva med.

Men ibland kanske, ibland...

Ur kärlek, föds kärlek...